

ezekben a legteljesebb Szabó Lőrinc itt csöppet sem kétségbeesett. Inkább erőteljes, akár Goethe. A természetben még pesszimizmusa is cserbenhagyja. Egy telek lekaszált kóróit és vadvirágait így biztatja:

*... barátaim, lesz feltámadás,
s helyettetek új harcba, kezdenek
a csonkok, magvak s néma gyökerek.*

Két arca van: költészetében ott zsúfolódnak nemcsak *A sátán műremekei*, hanem a *Harc az ünnepért* is. Szabó Lőrinc nem adta föl az emberi szellem uralmáért folyó háborút. Csak éppen borzalmasabban látja az ellenfelet másoknál. A jövőben azonban éppen úgy hisz, mint Shelley („Ó, te szél, késhet a tavasz, ha már itt a tél?” — Óda a nyugati szélhez):

*Fák, költők, emeljétek égbe
a sarat, a fekete éjt,
szűrjétek virággá, gyümölcsé
a földi szennyet és ganéjt,
pompázatok májusi fák, hős
testvéreim, s biztassatok,
hogy bármilyen hosszú a tél, a
tavasz mégiscsak fölragyog.*

Zsuzsanna